

**FRAGMENTS de l'obra científica, filosòfica i mèdica
del Dr. Samuel Hahnemann (1755-1843)**

Dr. S. Hahnemann,
Òrganon de l'Art i Ciència de guarir, 1-6, 5a (1833) i 6a (1842) edició.
Introducció (p. 50)

"Per observació, reflexió i experiència vaig trobar que en contraposició a l'antiga al·lopatia la guarició millor, correcta, vera es troba en la frase: Escull , per a guarir suaument, ràpida, certa i durable en cada cas de malaltia un remei, que per si mateix pugui causar una dolença anàloga (*omoion páthos*) a la que ha de guarir!"

Dr. S. Hahnemann,
Òrganon de l'Art i Ciència de guarir, 2a (1819) – 6a (1842) edició.
Introducció (p. 62)

"De vegades hom era tan a prop de la gran veritat! Però hom no anava més enllà del pensament fugisser, i així la tan imprescindible transformació de la vetusta terapèutica mèdica de les xacres, de la fins al present contraproduent forma de curar-les, en una Art i Ciència de guarir autèntica, veritable i certa va romandre fins als nostres temps inexecutada."

Dr. Samuel Hahnemann
Òrganon de l'Art i Ciència de guarir, 5a (1833) i 6a (1842) edició.
Pròleg

"L'Homeopatia, l'Art i Ciència veritable de guarir, pot convèncer fàcilment tot aquell que reflexioni, que les xacres (malalties) dels homes no rauen en cap estofa, en cap acrimònia, això és en cap matèria xacrosa, sinó que únicament són desafinacions de natura espiritual (dinàmiques) de la força de natura espiritual (del principi vital, de la força vital) que vivifica el cos de l'home. L'art i ciència homeopàtica sap que una guarició només pot resultar del contraefecte de la força vital contra el correcte remei que s'ha pres, una guarició tant més certa i ràpida, com més vigorosament prevalgui encara en el xacrat (malalt) la seva força vital. L'art i ciència homeopàtica evita per això fins i tot el més mínim afebliment ¹⁾, també en el possible qualsevol provocació de dolor, perquè també el dolor roba les forces, i consegüentment només se serveix per a guarir d'aquells remeis que coneix a fons, per llur capacitat d'alterar (dinàmicament) l'estat de salut i canviar-ne l'afinació, i n'escolleix llavors un, aquell les forces alteradores de l'estat de salut (xacra medecinal) del qual estiguin en condicions de llevar per analogia (*similia similibus*) la xacra natural present, i el dóna al malalt simplement, en dosis fines (tan petites, que sense causar dolor, ni afebliment, bastin a llevar el mal natural); de la qual cosa en resulta:

que sense afeblir-lo, ni penar-lo, ni turmentar-lo no gens, la xacra natural s'extingeix i el malalt aviat ja durant la millora s'enforteix per si mateix i d'aquesta manera es guareix – una tasca això sí aparentment fàcil, tanmateix molt difícil, laboriosa, en la que cal reflexionar molt, però que sana els malalts en poc temps, sense trastorns – i així esdevé una tasca salutífera i animadora."

¹⁾ L'art i ciència homeopàtica...només dóna en mà (un) remei simple preparat per ella, que coneix exactament i no dóna cap mescla,...

"Segons això, l'homeopàtica és una art i ciència sanativa **tota simple, sempre invariable tant en els seus fonaments com en el seu procediment. Tal com la doctrina en la que es basa, ella apareix, ben compresa, del tot conclosa en si mateixa i d'aquesta manera per si sola ajudadora. La mateixa **puresa**, tant en la doctrina com en l'exercici, hauria de sobreentendre's i de fer cessar totalment qualsevol foraviament retrògrad vers la rutina perniciosa de l'antiga escola, (el contrari de la qual és ella, com la nit ho és del dia), per a fer ufana de la venerable anomenada homeopàtica."**

Köthen, 28 de març de 1833.

confirmat, Paris, [començament de novembre de 1841]

Samuel Hahnemann.

Dr. Samuel Hahnemann

Òrganon de l'Art i Ciència de guarir, 5a (1833) i 6a (1842) edició.

Paràgrafs

ORG 1-6, § 2.

"L'ideal més alt de la guarició és el restabliment ràpid, suau, durador de la salut, o la llevada i anihilació de la xacra en tot el seu àmbit per la via més curta, més fiable, menys desavantatjosa, en base a raons distintivament inspeccionables."

ORG 5-6, § 9.

"En l'estat de salut de l'home la força vital de natura espiritual (autocràcia) que com a 'dynamis' vivifica el cos material (organisme) regeix amb autoritat suprema i sosté totes les seves parts en un curs vital admirablement harmònic en sensacions i activitats, de manera que el nostre esperit racional que ens inhabita pot lliurement servir-se d'aquest instrument sa, viu, devers el fi més alt de la nostra existència."

ORG 5-6, § 11.

"Quan l'home es xacra (emmalalteix), originalment només està desafinada aquesta força vital (principi vital) de natura espiritual, automàtica, arreu existent en el seu organisme, per mitjà de la força, l'influx dinàmic enemic de la vida d'un agent xacrant; només el principi vital desafinat en sentit d'una aital anormalitat, pot prestar a l'organisme les sensacions adverses i determinar-lo així a unes activitats contràries a la regla, que nosaltres anomenem xacres (malalties), perquè aquest ens de força en si invisible i sols reconeixible pels seus efectes en l'organisme, només dóna a conèixer la seva desafinació xacrosa per mitjà de les manifestes sensacions i activitats de la xacra, (l'única faceta que l'organisme presenta als sentits de l'observador i l'artista sanador), això és, per mitjà de símptomes de xacra i no la pot donar a conèixer de cap altra manera."

ORG 5-6, §15.

"La dolença de la *dynamis* (força vital) d'índole espiritual, vivificadora del nostre cos, xacradament desafinada en l'interior invisible, i la suma dels símptomes, perceptibles a l'exterior, disposats per ella en l'organisme i que representen el mal present, formen de fet un tot, són una sola i una mateixa cosa. Si bé l'organisme és l'instrument material per a la vida, sense vivificació de la *dynamis*, instintivament ordenadora i sensible, és tan poc concebible, com força vital sense organisme; consegüentment constitueixen ambdues una unitat, tot i que nosaltres mentalment per a una millor comprensibilitat partim aquesta unitat en dos conceptes."

ORG 2-6, 5-6 § 26.

"Una afecció dinàmica més feble en l'organisme viu és extingida duradorament per una de més intensa si aquesta (d'índole distinta) és molt anàloga a aquella en la seva expressivitat."

ORG 1-6, ORG 6 § 273.

"En cap cas per guarir és necessari i per si sol inadmissible, d'emprar ensems en el xacrat més d'una única substància medicinal simple. No s'ha d'escatir, puix que no hi pot haver el més mínim dubte, si en una xacra és més conforme a la natura i raonable d'ordenar a un mateix temps només una única estofa medicinal simple ¹⁾, ben coneguda, o una mescla de diverses, diferents. En l'única art i ciència de guarir veritable i simple, l'única conforme a la natura, en l'Homeopatia, és del tot il·lícit, administrar al xacrat dues substàncies medicinals diferents ensems."

ORG 1-6, 5-6 § 274.

... conforme(ment) a la dita sàvia: "no és justificable voler fer amb un múltiple, el que es pot amb un simple,"...
